

העור והרוטב פרק תשיעי חולין

קבת.

עין משפט נר מצוה

עד א מ"י פ"ו מהלכות
 טומאת אוכלין הלכה
 ט ופסק כמחמס:
 עה ב מ"י פ"ג שם הלכה
 ג ופ"ד הלכה ז':
 ג מ"י שם פ"ב הלכות:
 ע ד מ"י פ"ב שם הלכה
 ט:

לענין רש"י

קרישפיל"א. ע"לש.

שיטה מקובצת

[א] ר"פ פ"א אמר בהבשר.
 ע"י ע"י חוסי' בכורות דף
 י"ב ע"ד ר"ה בבית הבמה:
 [ב] דתניא אמר רבי יהודה:
 [ג] תנינא לה במס' טבול
 וזכורו וזכורו ר"מ
 י"ב בפרושי כ"י שלקטן
 למאכל בהמה והוכשרו
 בהמה והוכשרו ע"לשין
 שלקטן והדיוחן מאכל
 בהמה גרסי' רחצן במים
 ועשה בהן הדחה מן
 העפר הנתלש עם העשבים
 כדי שיהו יפים להאכילן
 לבהמתו ואח"כ נמלך
 עליהם וכו'. מן כתוב
 בפרושי ישנים וגראה
 ההיגון מהדורא קמא:
 [ד] ר"מ ס"ל כדמעיקרא כי
 היכי וכו'. ו"ב בפרושי
 ישנים כ"י כתוב ור"ש סבר
 לה כחורה דקתני מאכל
 בהמה אינו מקבל טומאה
 ואותו הכשר אינו מועיל
 עד שיוכשר פעם אחרת
 ה"ס"ד: [ה] אינו מכשיר דדם
 חללים: [ו] דכ"ע אין יד
 להכשר אי"נ יש יד להכשר
 האי אבר לית ליה יד דאין
 בהמה נעשה: [ז] ואין
 גדול עולה עמו אינו
 מכוהו וכשנתו דם: [ח] מהו
 שתעשה לה יד להכניס:
 [י] שבצעין לפי שחורות
 ויונקת מן הנוף הנוטה:
 [יא] דבענין אוכל שאחה
 יכול להאכילו: [יב] ואע"ג
 דאמרינן כ"פ המביא תניין
 אילן בארץ ונופו:

רבי מאיר אומר אם אוהו בקטן וגדול עולה עמו. ה"ג בספרים
 וצ"פ ר"מ וצמקת טבול יום (פ"ג מ"א) אינו כן דגרסינן ר"מ
 אומר אם אוהו בגדול וקטן עולה עמו הרי הוא כמוהו רבי יהודה אומר
 אם אוהו בקטן וגדול עולה עמו הרי הוא כמוהו ולהך גירסא תימה
 מאי פריך ההך דר"מ אדר"מ ט"ולא
 מסתבר לפרש דר' יוחנן דאמר באוהו
 בקטן ואין גדול עולה עמו אליבא דר"מ
 לאו דוקא אלא גם הקטן אין עולה
 עם הגדול דלא משמע הכי:

בהמה בחייה מהו שתעשה יד
אבר. תימה מאי מציעא
 ליה אי משום דבהמה בחייה לאו צת
 קבולי טומאה היא כל ידות שבעולם
 נמי לא מקבלי טומאה אלא שמכניסות
 ומוציאות טומאה וי"ל דלא דמי לשאר
 ידות דמאי דלא מקבלי טומאה משום
 שאינן אוכל אצל בעלי חיים כי נמי
 הוי אוכל כגון צן פקועה איכא למ"ד
 פרק בהמה המקשה (לעיל דף עה). דלא
 מקבל טומאה: **קיישות שנמטעה**
בהורה. ואע"ג י"ז דאמר בפרק המביא
 גט (גיטין כב. ע"ש) אינן צורך ונופו
 נוטה בחולה ללרץ כתר עיקרו אזלין
 התם מרובה יניקתו במקום העיקר
 אצל עיקרו צע"ץ אין יניקת השרשים
 מרובה ואין הנופות ויונקות מן העץ:
אלא הטמא בטומאות והטהור
בטהרתו. ואע"ג דצע"ץ קובץ
 אמרינן צהמניע (שבת לה): דלרבי
 שמעון הוי כמחומר לענין הכשר
 זרעו ומסתמא הוא הדני לענין
 טומאה התם ע"י הנקב הוי כמחומר
 אצל הכל ע"י מה שיוצא לחוץ לא
 יהא מה שצפנים כמחומר:

קרי אמרו המשתחוה לחצי דלעת
אסרה בעי רבי יודא מהו
שתעשה יד לחברתה. לפי שני
 שצקונטרס דמציעא ליה אי הויא חלבי
 שלא השתחוה לה יד להוציא טומאה
 או לא כלום נעשה יד אוכל לאוכל אחר
 או לא תימה דכחולה שמעמין מוכח
 דאוכל נעשה יד לאוכל לקמן כוליא
 של נבלה בחלבה נעשה החלז יד
 לכוליא ולעיל נמי לא פליגי אלא צהמה אס נעשה יד לאצר
 משום שהצהמה דבר גדול ואינו ראוי להיות יד אצל אס היו שוין
 הצהמה והאצר הויא יד לר"ע ועוד אמאי נקט דלעת ליבעי בשמי
 חתיכות דבר המדובקין צבור ונטמאה אחת מהן דשרץ ואין לומר
 נמי דדלעת מחוברת איירי והתני טמא מידי דהוה אלאשרה וקא
 מציעא ליה אי הוי יד אידך להוציא טומאה כיון שהוה מחומר
 כדמציעא ליה בקיישות שנטעה צע"ץ דלכתי אמאי נקט דלעת לימא
 המשתחוה לחצי אילן ונראה כלשון ראשון שפירש צקונטרס דבעי אס
 נגע שרץ דחצי שהשתחוה אס נעשית יד לחצי האחר הואיל ואין ראוי
 לקבל טומאה לר"ש דאמר אוכל שאין יכול להאכילו לאחרים אינו אוכל
 ולא דמי לשאר ידות דהתם אין מקבלות טומאה לפי שאינן ראיות לאכילה
 ועץ בעלמא הן אצל הכל אוכל גמור הוא אצל דבר אחר גורם לו שאין
 ראוי להאכילו לאחרים כדפרישית לעיל גבי צהמה בחייה מהו כו':

רבי

ואס לאו. חזירו טבור ואע"פ שנוגעין זה בזה אין שלישי עושה
 רביעי בתרומה. וגבי טבול יום תנינא לה (ב) וצמקת יומא (דף יט):
מוחלפס השיטה. כאן החליף ר"מ שיטתו אצל בעלמא ס"ל אוהו
 בקטן ואין גדול עולה עמו הרי הוא כמוהו ומדקאמר רבי יוחנן
 הכי ש"מ דס"ל דבאוהו בקטן ואין
 גדול עולה עמו קא מיפלגי: ומתדק
 הש"ס **ומאי קשיא.** ליה לרבי יוחנן
 דלמא אע"ג דמיקל ר"מ בטבול יום
 * שהוה טומאה דרבנן (מחמיר הוה
 בטומאה חמורה: **תניא רבי אומר.**
 תירוץ הוא כלומר הא תני רבי דלא
 שני ליה: **אחד טבול יום ואחד שאר**
טומאות. אין חילוק דנגיעתם דהקרייה
 דשאר טומאות נגיעה הוי בטבול יום
 נמי נגיעה: **לדברי רבי דלא שני ליה.**
 החליף ר"מ שיטתו וזדה כל היכא
 דהויא נגיעה בטבול יום הויא נגיעה
 דשאר טומאות והא שמעינן לר"מ
 דמתניסין דלע"ג דאין גדול עולה עמו
 חזרו הוה: **רצה אמר ביש יד להכשר.**
 כי היכי דילפינן יד לטומאה דריש
 פרקין (דף קית). קמיפלגי ודכ"ע
 צהמה נעשית יד לאצר: **בהכשר קודם**
מחשבה קמיפלגי. ודכ"ע יש יד לטומאה
 ולהכשר אלא שחטטה קודם שחישב
 להאכילו לעוד כוכבים דקדם הכשר
 למחשבה ר"ש סבר כיון דבשעת
 הכשר אכתי לאו צבולי טומאה
 הוא דסתמיה לאו לאכילה קאי שאף
 לזן נח אחר הוא הכשר נמי לא
 מקבל: **חלז אין דרכו לאוכלו**
דכפרים מפני שהעם מועט ויש להם
דבר הרבה לזורך ספוקן אצל
דכריס העם מרובה ואין להם דבר
לכל הזורך אוכלין אותו ע"י הדמק.
 אי"נ משום הכי אין דרכן לאוכלו
 דכפרים משום דעייסי הם אצל בני
 כרכים שהם שפירי אוכלין אותו:
הוכשר בשחיטה. ואע"ג דלקטן הכשר
 למחשבה: **עולאים.** עשז שקורין
 קרשפיל"א: **אשלקטן.** לצהמה והוכשרו
 ואח"כ נמלך עליהם לאדם לרייךין
 הכשר שני מפני שקדם הכשר למחשבה
 ור"מ סבר לה כי היכי דא"ר עקיבא

משיקרא מאלל צהמה אינו מקבל טומאה: **צנתקנה הדם כו'.**
 ודכ"ע אין יד להכשר אצל ש יד לטומאה ופלוגמיייה בשניתי הדם
 על האצר וקניחו צין סימן לסימן: **דס מכה.** אינו מכשיר ודס חללים
 קרוי משקה ולא דס מכה: **רצ אשי אחר.** דכ"ע יד להכשר והאי
 אצר אית ליה יד דצהמה נעשית יד לאצר אי"נ ס"ל אוהו בקטן ואין
 גדול עולה עמו ויהרי הוא כמוהו (וכשניתי הדם על האצר ולא נתקנה
 קא מיפלגי ר"מ סבר דס מכשיר והרי הוכשר ור"ש לטעמיה דאמר
 דפרק שני (לעיל ז). שחיטה מכשרת ולא דס והאי אצר כיון דלא
 מהניא ליה שחיטה להתיירו דאכילה אע"ג דמהניא ליה לטהוריה מידי
 נבלה לא מכשרה ליה לטומאה דטעמא דשחיטה מכשרת היינו משום
 דכיון דמשויא ליה אוכלא לענין היתר אכילה משויא ליה נמי אוכלא
 לענין טומאה והכא ליכא למימר הכי: **צעי רבה כו'.** רבה אוקיס
 פלוגמיייהו לעיל [ק] צהמה נעשית יד לאצר בעי רבה לר"מ דאמר
 צהמה נעשית יד לאצר בשחיטה לענין הכשר בחייה מהו שתעשה יד
 להכניס ולהוציא טומאה היכא דהוכשר במים לאחר דלדולו דאמרינן צמתימין דמקבלין טומאה צמקתן מהו שתעשה
 יד להוציא טומאה לומר מי אמרינן כיון דבעלי חיים לא מקבלי טומאה יד נמי לא הוה או דילמא נהי דאיהי גופה טבורה יד לאצר מיהא הויא כי
 היכי דאמרינן גבי עשז דשאר אוכל עליו שהוא יד לצבר להכניס ולהוציא טומאה אע"פ שאין עשז בלא דבר מקבל טומאה: **קיישות שנמטעה**
בעצין. שאינו נקוב כחלושה דמיא ומקבלת טומאה כשאר אוכלין או אס היתה טומאה הרי היא בטומאה ואס הגדילה ויאלה נופה לחוץ ונטוה
 על הארץ ויונק מריח הארץ דרך אורר כמחומר דמיא וטהרה כל הקיישות שבעצין לפי (ש"שחחרים ויונקין מן הנוף הנוטה חוץ לעצין: **הטמא**
צטומאסו. מה שבתוך העצין מקבל טומאה לפי שהוא כחלוש: **והטפור.** הנוף שילא לחוץ ויונקת מריח הארץ דרך אורר כמחומר וטהורה: לר"ש
 מהו שיעשה נוף הטהור יד לקיישות להציא לה טומאה: **המשפחה לחצי דלעת אסרה.** צהמה משום עבודה זרה ולר"ש איסורי הגאה אין
 מטמאין טומאת אוכלין דנפקא ליה לקמן (קט). מכל האוכל אשר יאכל (ויקרא יא) דבעינן ימשפחה יכול להאכילו לאחרים והא הדלעת איסורי הגאה היא
 ותו לא מטמא טומאת אוכלין ונהי דטומאה יוצאה לה מגופה דהא עבודה זרה מטמאה כשרן [שבת פג:] שנאמר (דברים ו) שקץ תשקלנו ולר"ע מטמאה
 כנדה [שבת פג:] שנאמר (ישעיה ג) תזרס כמו דוה מיהו ההיא טומאה דרבנן היא כדאמרינן בפרק ר"ע [שבת פג:] וקרא אסמכתא בעלמא הוה:

(א) ג"ל דמניא,
 (ב) ומוספתא דעוקין
 (ג) ר"מ [א], א [עין חוס' מה
 ג. ד"ה שורקן], ד [לעיל
 ט: וש"ס], ט [עוקין
 פ"ב מ"ט, א] כ"ס' אלא
 "שהוה טומאה דרבנן",
 (ו) [לעיל לה:], ח [כ"ס' או
 ס"ל דכ"ע אין יד להכשר
 וכשניתי הדם על האצר
 וכו', ט] [עין מו"ט טבול
 יום מ"ש טס],

גליון הש"ס

גמ' צריכות הכשר שני.
 עין מה דף ג' ע"ה חוס'
 ד"ה שורקן: רש"י ר"ה
 והפדר וכו' שהוא טומאה
 דרבנן. תמה לי הא ט"י
 הוא טמא דלחייבה לפסול
 תרומה דנגיעה. עין סוטה
 דף כח ובמס' שם וה"ל
 לרש"י לומר דט"י ק"ט
 טומאתו וי"ש גדול:

הנהגות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ואס לאו
 וכו' צמק' יומא. י"ב אין זה
 צמקת יומא וי"ל דהוה
 ט"ס וי"ל צמקת טבול יום
 פ"ג מ"ג: